

Gyermekek a migránskrízisben

Egyik nap hazafelé tartottam, és a szabadkai buszállomáson várahoztam, amikor egy nagyon érdekes, egyben kicsit szomorú dolog történt velem. Egy csoport menekült haladt el mellettem. Körülbelül negyvenen lehettek. Elég gyors léptekkel mentek.

Figyeltem arcukat. Látszott, hogy össze vannak zavarodva, és talán ők sem tudják, mit akarnak és hová tartanak. A sok rémült tekintet között hirtelen egy szép kék szempárt pillantottam meg. Ezek a beszédes, őszinte szemek számomra mindent elárultak. Elárulták, hogy a kisfiú nem tudja, mi történik vele, nem tudja, hová tartanak, és nem tudja, mi vár rá, csak fél, de talán azt sem tudja, mitől. Lassan egy könnycsepp csordult le arcán. Szerettem volna odafutni hozzá, megölelni és elmondani neki, hogy nem lesz semmi baj, minden rendbe fog jönni, vissza fogja kapni a barátait, akiket elvesztett, és a régi életét, amit el kellett hagynia. Tudtam, ezt nem tehetem meg, de gyönyörű szemeiről nem tudtam levenni a tekintetemet. A csillogásával levett a lábamról. Elvárásolt, és akaratlanul is elmosolyodtam. Először nagyon elszégyelltem magam, hogy ők épp a halál elől menekülnek, én pedig mosolygok... de ekkor csodálatos dolog történt. A kisfiú letörölte a könnyeit, és halvány mosoly ragyogott fel arcán. Olyan volt, mintha a gondolataimban olvasott volna, és megérezte volna, azt amit mondani szeretnék neki. Ezzel a mosollyal a szívemig hatolt. Abban a pillanatban mindenem odaadtam volna neki. Eszembe jutott, hogy néhány ismerősöm legnagyobb problémája az, hogy nem lehet legmodernebb a mobiltelefonja, neki pedig talán az a mosoly, amit adtam, többet jelentett mindennél.

Mindenki félelemmel és elutasítással néz rájuk, mert sokan vannak, pedig ők legtöbbször megszeppenve néznek ránk, valószínűleg azért, mert félnek. Elfordítjuk a fejünket, hogy ne lássuk a szenvedésüket, elítéljük őket, a gyerekeket ugyanúgy, mint a felnőtteket, pedig nem ők tehetnek a hazájukban dülő háborúról.

Sokan bele sem gondolnak abba, hogy akiknek el kell vándorolniuk a saját hazájukból, min mehetnek keresztül. Mindent el kell hagyniuk, és egy olyan tájra mennek, ahol nem ismernek senkit, és nem tudják a nyelvet sem, bár gondolom, hogy ez a legkisebb problémájuk. Ők sem tudják, hova mennek, egyszerűen csak menekülnek a szörnyűségek elől, arra, amerre a remény hajtja őket.

Persze a felnőttek számára könnyebb, hiszen ők tudják, mi is történik, ellentétben a gyerekekkel, akik csak szüleik miatt mennek el, és valószínűleg nem értik, hogy miért történik velük mindez. Talán nekik a legszörnyűbb. Elszégyelltem magam, hiszen ez a kényszerhelyzet mindenkinek rossz, de a pár éves gyerekeknek, akiknek ebben a korban élvezni kellene az életet és gondtalanul játszani a barátaikkal, nekik talán mégis mindenkinél rosszabb. Csak bele kell gondolni, hogy ha nekünk öt évesen egy másik kontinensre kellett volna mennünk, biztosan nem azok az emberek lennénk, akik ma vagyunk. Ők is olyan helyen vannak most, ahol még soha nem jártak. Félnek. Félnek mindentől.

Sajnos a mi környékünkön is találkozhatunk felnőttekkel és gyerekekkel, akik menekülnek.

Ők csak próbálják elérni azt, hogy jobb életük legyen, és hogy a gyermekeik jobb körülmények között nevelkedjenek. Sajnos mi ebbe nem gondolunk bele. Úgy tekintünk rájuk, mintha másilyenek lennének, nem is vesszük őket emberszámba, pedig talán vannak köztük okosabbak, tanultabbak, értékesebbek, mint mi. Sokszor láttam, hogy egy idevalósi ember nem mer elsétálni a migránsok közelében, hanem nagy ívben kikerüli őket, mert fél tőlük, vagy mert attól tart, hogy kirabolják. Nem állítom, hogy ezt néhány bevándorló ne lenne képes megtenni, de nem szabad általánosítanunk.

Egy alkalommal szemtanúja voltam egy olyan esetnek, amikor egy velem körülbelül egykorú, menekült gyerek egy idős néni után szaladt, annak elejtett pénztárcájával. Ebből az esetből is nagyon látszik, hogy egyeseket rosszul ítélünk meg, a külsejük alapján elkönnyveljük, hogy mindannyian rossz emberek, nem szánunk időt arra, hogy megismerjük őket közelebbről, meghallgassuk a történetüket és esetleg a kérésüket. Talán ha mi nem viselkednénk velük távolságtartóan, nekik is kicsit könnyebb lenne átvészelni ezt a szörnyű időszakot.

Nem tudom, hogy végül ez a sok ember, akik itt voltak, hova jutottak, és nem tudom, hogy megtalálták-e már a számukra megfelelő helyet, de abban biztos vagyok, hogy a migránsgyerekek, bárhol is nőnek fel, jobban meg fogják becsülni az életüket és az élet minden szépségét és apró örömét, mint mi, akiknek szinte mindenünk megvan. Ha pár év múlva, véletlenül mi kerülnénk ilyen helyzetbe, és nekünk kellene más hazába vándorolnunk, szerintem biztosan örömmel segítenének nekünk és gyerekeinknek, annak ellenére, hogy mi másképp bántunk velük!

Név: Konc Kriszta

Iskola: Egészségügyi Középiskola-Szabadka, 1. osztály